

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 grudnia 2013 r.

sprawy **K. P.**,

skazanego z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 kwietnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 stycznia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego K. P.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na naruszeniu podstawowych zasad postępowania karnego, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 193 k.p.k. i art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez oddalenie i nieuwzględnienie wniosków o zwrócenie się do instytucji specjalistycznej w celu zasięgnięcia opinii co do faktycznej ilości amfetaminy w zabezpieczonej substancji, a także ustalenia, czy zasadne jest umieszczenie skazanego w instytucji przewidzianej w art. 71 wspomnianej ustawy. Ponadto zarzucono pominięcie przez Sąd odwoławczy okoliczności związanych z ewentualnym przypisaniem skazanemu odpowiedzialności z art. 62 wspomnianej ustawy, zamiast zastosowanego przepisu

art. 56 ust 1 i 3. Zarzucono też orzeczeniu Sądu pierwszej instancji oczywistą i rażąco sprzeczną orzeczenia z zebrany materiał dowodowy, co potwierdził Sąd odwoławczy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w niewielkim zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń. Z tych względów za nieskuteczne muszą być uznane zarzuty naruszenia art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., stawiane przez skarżącego bezpośrednio pod adresem Sądu Rejonowego.

Jeśli chodzi o kolejny z kasacyjnych zarzutów, trzeba zauważyć, że w toku postępowania nie został złożony wniosek o dopuszczenie alternatywnej opinii co do ilości amfetaminy w zabezpieczonej przy skazanym substancji. W piśmie uzupełniającym apelację z dnia 8 kwietnia 2013 r. obrońca nie złożył w tym przedmiocie kategorię wniosku, a na rozprawie odwoławczej w dniu 11 kwietnia 2013 r. wniósł o „uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania w celu

przeprowadzenia gruntownej analizy, powołania zespołu ekspertów”, celem ustalenia ilości amfetaminy, co również nie może być uznane za wniosek dowodowy. Nie można zatem skutecznie stawiać Sądowi odwoławczemu zarzutu nieuwzględnienia wniosku, skoro wniosek ten nie został skutecznie, sformułowany.

Chybiony jest też zarzut pominięcia przez Sąd Okręgowy okoliczności związanych z przyjęciem kwalifikacji z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Na s. 8-9 uzasadnienia wyroku Sąd ten wskazał powody, dla których przyjęcie kwalifikacji z art. 56 ust 1 i 3 wspomnianej ustawy jest zasadne, w szczególności wskazano tam bardzo trafnie, że w swoich pierwszych wyjaśnieniach skazany podał, że jest kurierem przewożącym narkotyki. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, że kontrola odwoławcza sprawowana przez Sąd Okręgowy była zgodna z przepisami art. 433 § 1 i 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.